

## Άμεση ανάγκη εφαρμογής ενός εθνικού σχεδίου ανάπτυξης

ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΤΑΪΚΟΥΡΑ\*



Με τις εκλογές της 6<sup>ης</sup> Μαΐου ολοκληρώνεται στην Ελλάδα ο κύκλος που άνοιξε τον Οκτώβριο του 2009.

Ένας κύκλος φεύτικων υποσχέσεων, ανεύθυνων επιλογών, λανθασμένων πολιτικών, χαμηλών διαχειριστικών αποδόσεων.

Από την επομένη ημέρα αρχίζει μια δύσκολη περίοδος μεγάλων προκλήσεων, η οποία απαιτεί ισχυρή Κυβέρνηση, εθνική συνεννόηση, ευρωπαϊκή αλληλεγγύη.

Αλληλεγγύη, η οποία, δυστυχώς, δεν χαρακτήρισε τις πρόσφατες οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις στην ευρωπαϊκή οικογένεια, καθώς είναι γεγονός ότι όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα η Ευρώπη αντιμετώπισε τη κρίση χρέους στους κόλπους της διστακτικά, συμβιβαστικά, με ημίμετρα, επιδεικνύοντας αργά αντανάκλαστικά.

Ειδικότερα, άργησε να συνειδητοποιήσει πως η κρίση ήταν και είναι «συστημική» και απειλεί την ίδια τη βιωσιμότητα του κοινού νομίσματος. Άργησε να καταλήξει σε μία συνολική, συνεκτική και πειστική λύση και αναγκάστηκε, αν και καθυστερημένα, έστω και συμβιβαστικά, να καταλήξει στις θεσμικές αποφάσεις που πρόσφατα θεσπίστηκαν από τα ευρωπαϊκά κοινοβούλια.

Στην περίπτωση, φυσικά, της Ελλάδας μεγάλες ευθύνες φέρει η προηγούμενη Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Ευθύνες για την κρίση της χώρας, κύρια χαρακτηριστικά της οποίας είναι η βαθιά και παρατεταμένη ύφεση της οικονομίας, η διόγκωση της ανεργίας, η κατακόρυφη πτώση του βιοτικού επιπέδου των πολιτών, οι ρωγμές του κοινωνικού ιστού.

Και αυτό διότι, μεταξύ άλλων, φούσκωσε με πράξεις και παραλείψεις της το έλλειμμα του 2009, έστειλε λανθασμένα και αντιφατικά μηνύματα στις αγορές, αναφέρονταν απαξιωτικά για τη χώρα, το κύρος και την αξιοπιστία της, άργησε να πάρει μέτρα και δεν δανείστηκε έγκαιρα τα αναγκαία ποσά για να καλύψει τις ανάγκες της χώρας. Η αλήθεια είναι ότι η ηγεσία της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ ή έχασε τον έλεγχο των εξελίξεων ή εσκεμμένα οδήγησε, και μάλιστα χωρίς διαπραγμάτευση, τη χώρα στο Μηχανισμό Στήριξης και το «Μνημόνιο».

Η Νέα Δημοκρατία διέβλεψε έγκαιρα ότι η «συνταγή» για την αντιμετώπιση των «διαχρονικών υποκείμενων νοσημάτων» της οικονομίας ήταν λανθασμένη.

Κατέθεσε, εντός και εκτός Ελλάδας, συγκεκριμένες και ρεαλιστικές προτάσεις για την έξοδο από την κρίση.

Παράλληλα, βέβαια, λειτούργησε σταθεροποιητικά και διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο ώστε η χώρα να μην οδηγηθεί στη χρεοκοπία και στην έξοδο από το ευρώ, αλλά, αντιθέτως, να δημιουργηθούν οι συνθήκες ώστε να μπορέσει η χώρα να βγει από την κρίση και να εισέλθει στον ενάρετο κύκλο της διατηρήσιμης ανάπτυξης και της κοινωνικής συνοχής, με ισότιμη συμμετοχή στον πυρήνα της Ευρώπης.

Προς την κατεύθυνση αυτή κατέθεσε Σχέδιο για την Ανάπτυξη και την ταχύτερη έξοδο από την κρίση, βασικοί πυλώνες του οποίου είναι:

1ος. Η επίτευξη της αναγκαίας δημοσιονομικής προσαρμογής και πειθαρχίας με την υλοποίηση πολιτικών για την περιστολή των δημοσίων δαπανών και την καταπολέμηση της σπατάλης.

Με μέτρα, όπως, είναι ο περιορισμός της σπατάλης στην υγεία, η καλύτερη στόχευση των κοινωνικών δαπανών, διατηρώντας όμως το ουσιαστικό επίπεδο κοινωνικής προστασίας, ο εξορθολογισμός των αμυντικών δαπανών, χωρίς να πλήττονται οι αμυντικές δυνατότητες της χώρας, η αναδιάρθρωση των δομών της κεντρικής διοίκησης και της αυτοδιοίκησης, η μείωση του μεγέθους των φορέων της γενικής κυβέρνησης, και ο εξορθολογισμός της μισθολογικής δαπάνης στο δημόσιο τομέα.

Το ζητούμενο είναι τα μέτρα που θα εξειδικευθούν, ύψους περίπου 11 δισ. ευρώ για τα προσεχή 2 έτη, να αξιολογηθούν με μεθοδολογίες κόστους-οφέλους ή κόστους-αποτελεσματικότητας

Στο πλαίσιο της δημοσιονομικής προσαρμογής επιβάλλεται, επίσης, η δημιουργία ενός απλού, σταθερού και δίκαιου φορολογικού συστήματος, θέτοντας, μεταξύ άλλων, το χρονοδιάγραμμα, σταδιακά και εφ' όσον καταπολεμηθεί η φοροδιαφυγή, για τη σταδιακή μείωση των φόρων.

Επιπρόσθετα, θα επιδιωχθεί η τροποποίηση πολιτικών που έχουν αποδειχθεί οικονομικά αναποτελεσματικές και κοινωνικά άδικες. Και αυτή η τροποποίηση είναι εφικτή.

2ος. Η προώθηση των αναγκαίων διαρθρωτικών αλλαγών που για χρόνια δεν έχουν υλοποιηθεί. Αλλαγές, όπως είναι οι αποκρατικοποιήσεις, η αξιοποίηση της περιουσίας του Δημοσίου, ο εξορθολογισμός του μεγέθους και της λειτουργίας του κράτους, η βελτίωση του ρυθμιστικού και ανταγωνιστικού πλαισίου των αγορών, η ενίσχυση της επιχειρηματικότητας.

3ος. Η ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής με την αποκατάσταση ακραίων αδικιών που πρόσφατα συντελέστηκαν, εστιάζοντας, ειδικότερα, στην αποκατάσταση των χαμηλοσυνταξιούχων και των πολύτεκνων, στην παροχή του εξισωτικού επιδόματος στους κτηνοτρόφους, στην αναζήτηση λύσης για την αποζημίωση των ιδιωτών ομολογιούχων με αποταμιευτικά, φορολογικά και επενδυτικά ισοδύναμα μέτρα και στην ανακούφιση των δανειοληπτών ώστε η δόση των δανείων να μην ξεπερνά το 30% του μηνιαίου εισοδήματός τους.

4ος. Η συμπλήρωση και εμπλουτισμός των πολιτικών με δράσεις ανάσχεσης της ύφεσης, αναθέρμανσης της πραγματικής οικονομίας και περιορισμού της ανεργίας.

Με δράσεις για την ανάκαμψη, όπως, μεταξύ άλλων, το «ξεπάγωμα» των 5 οδικών αξόνων «ανάπτυξης» και γενικότερα η χρηματοδότηση των μεγάλων έργων υποδομής και των συγχρηματοδοτούμενων έργων, η πληρωμή των ανεξόφλητων υποχρεώσεων του κράτους προς τον ιδιωτικό τομέα, ο συμψηφισμός οφειλών από και προς το Δημόσιο, η επιδότηση του επιτοκίου πρώτης κατοικίας κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες για 10 χρόνια και επιπλέον μέτρα για τη στήριξη της οικοδομής, η πλήρης αξιοποίηση των δυνατοτήτων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, η προώθηση των προγραμμάτων άμεσης εκταμίευσης πόρων, οι Συμπράξεις Δημοσίου – Ιδιωτικού Τομέα, οι συμβάσεις παραχώρησης για την αναβάθμιση των περιφερειακών αεροδρομίων, εμπορευματικών σταθμών, λιμανιών και μαρίνων, τα επιχειρηματικά πάρκα, η επέκταση του «fast track» σε όλες τις επιχειρήσεις και η δημιουργία νομικού «fast track».

Αλλά και με δράσεις για τη βιώσιμη ανάπτυξη, όπως, μεταξύ άλλων, η επένδυση στη γνώση, στην έρευνα και στην καινοτομία, η δημιουργία ενός σύγχρονου κοινωνικού κράτους, με τη βελτίωση της ποιότητας των θεσμών, τον περιορισμό της γραφειοκρατίας, τη μείωση της διαφθοράς, η επιτάχυνση απορρόφησης και η αποτελεσματικότερη αξιοποίηση των πόρων των διαρθρωτικών ταμείων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας με την ανάδειξη των πλεονεκτημάτων της χώρας και την ενθάρρυνση της εξωστρέφειας, η επένδυση στους πυλώνες του τουρισμού και της ναυτιλίας, η αναδιάρθρωση του Ελληνικού τραπεζικού συστήματος προκειμένου αυτό να είναι σε θέση να παράσχει ρευστότητα στην πραγματική οικονομία, η προώθηση μιας πολιτικής οριοθέτησης των θαλάσσιων ζωνών με όλους τους γείτονές μας, θεσπίζοντας την αποκλειστική οικονομική ζώνη (ΑΟΖ), και η ανάκαμψη και αναβάθμιση του πρωτογενούς τομέα και, κυρίως, του αγροτικού τομέα.

Είναι πλέον κοινή, όχι μόνο της Νέας Δημοκρατίας αλλά και πολλών ευρωπαϊών εταίρων, η πεποίθηση ότι χωρίς ανάκαμψη και ανάπτυξη της οικονομίας ούτε οι άμεσοι δημοσιονομικοί στόχοι θα επιτευχθούν, ούτε το χρέος θα καταστεί μακροχρόνια βιώσιμο.

Η λύση, συνεπώς, τόσο της Ελληνικής, όσο και της Ευρωπαϊκής κρίσης περνά μόνο από το δρόμο της ανάπτυξης.

*\*Υποψήφιου Βουλευτή της Ν.Δ. στη Φθιώτιδα*